கல்வெட்டு

திருவள்ளுவராண்டு 2023 (ஆங்கீரச ஆண்டு) கார்த்திகைத் திங்கள்

காலாண்டிதழ் - 36 ★ (1992, நவம்பர் திங்கள்) விலை ரூ 1-50

தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை

உள்ளே. . . .

பக்கம்

1. பழனிச் செப்பேடு
— சு. இராசகோபால் ... 1

2. TEMPLES FOR THE SUN GOD
Natana. Kasinathan ... 4

3. கரூர் முத்திரை மோதிரங்கள்
— கு தாமோதரன் ... 9

4 பெருமுக்கல் - ஓர் ஆய்வு
— ஆர். வசந்தகல்யாணி .. 10

5. கண்ணீசுரமுடையார் கோயில் வீரபாண்டி
— கா. நெடுஞ்செழியன் ... 18

6. கங்கைகொண்ட சோழபுரம் அகழ்வைப்பகத்தின் புதிய காட்சிப் பொருள்கள்
— கா. நெடுஞ்செழியன் ... 21

7. நயினார் தனிமாலையழகியார்
— தே. கோபாலன் ... 26

8 கோத்தகிரி வட்டத்தில் ஒரு கள ஆய்வு
— இரா. ஜெகதீசன் ... 31

9 திருமலை நாயக்கரின் சித்தரேவுச் செப்பேடு
— மா. சந்திரமூர்த்தி ... 35

பழனிச் செப்பேடு

சு. இராசகோபால்
கல்வெட்டாய்வாளர் (தேர்வு நிலை)

அண்ணா மாவட்டம், பழனியில் திரு. எம். எம். கண்ணப்பன் அவர்களிடம் இருந்து செப்பேடு ஒன்று படியெடுக்கப்பட்டது. இச் செப்பேடு, சத்திரம் ஊராளிப்பட்டியில் உள்ள கல்வெட்டின் படியாகும். கி.பி. *1781*-இல் யாதவ குலத்துத் தொந்திலிங்கைய நாயக்கர் பெயரனும், ஏறுதாது லிங்கைய நாயக்கர் மகனும் ஆன குமாரலிங்க லிங்கைய நாயக்கர், தனது தந்தை பெயரிலும், தாயார் தாதம்மாள் பெயரிலும் இருந்த இரு சத்திரங்களுக்கும் நிலக்கொடை அளித்ததையும், அதற்குரிய எல்லைகளையும் குறித்து அளித்த செப்பேடாகும். ஆணைகள் மற்றும் ஆவணங்கள் கல்லிலும், செம்பிலும் ஒரே நேரத்தில் பொறிக்கப்பட்டமைக்கு இது ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும்.

முன்பக்கம்

1. சத்திரத்து தற்மத்துக்கு தாம்பிறசாதனம்
2. சொத்த ஸ்ரீ சாலிவாகன சகாற்த்தற் ௲௭௱௩ க
3. லியத்தம் ௪௲௮௱௮௰ ௨ இதின் மேல்ச் செல்லா
4. நின்ற பிலவ ௵ தை ௴ ௰௯ ௳ சோமவார
5. மும் பவற்ணமையும் பூச நஷெத்திரமும் கூடின
6. சுபதினத்தில் யாதவ கோத்திரோற்பவராகிய தொ
7. ந்திலிங்கய நாயக்கரவர்கள் பவுத்தரன் ஏறுதா
8. து லிங்கய நாயக்கரவர்கள் புத்திரன் குமாரலிங்
9. கய நாயக்கரய்யனவர்கள் சத்திரத்துக்கு த
10. ற்ம சாதனம் பண்ணிவிச்சபடி ச
11. ாதனமாவது நம்மட அய்யார் ஏறு
12. தாது லிங்கய நாயக்கரவர்கள் ச
13. த்திரத்துக்கும் நம்மட அம்மாள் தாத
14. ம்மாளவர்கள் சத்திரத்துக்கும் இந்

15. த ரெண்டு சத்திரத்துக்கும் நஞ்சை
16. புஞ்சை எல்லைக்கு விபரம் ஏற்க்
17. கபட்டி கிராமத்துக்கு இசானிய மூ
18. லையில் வெள்ளைக் கல் நாச்சியம்
19. மன் கோவில் அக்கினி மூலையில்
20. ஆதியானணைக்கு வடக்கு நிரு
21. தி மூலையில் செட்டுயள் அணையறு
22. வாய்வு மூலையில் கருங்கல்லுக்கு
23. ட்டு இந்த நான்கு எல்லைக்குள்ளி
24. ட்ட சூலக்கல்ப் பதினொண்ணுக்கு
25. ள்ச் சேற்ந்த புஞ்சையில் தேவதாய
26. ம் விறுமதாயம் நீங்கலாக நின்ற பு
27. ஞ்சை விரை ருாஙூசூஉ யும் நஞ்சை
28. செயிய் சம் இதுவும் அம்மாள் சத்தி
29. ரத்துக்குக் காரைக் குண்டு அம்மா
30. பட்டிப் புரவில் ஈசானிய மூலை நரி
31. க்குட்டு அக்கினி மூலை பாப்பா மலைசரி

பின்பக்கம்

32. நிருதி மூலை பெயிலுத்து ஓடை வா
33. ய்வுமூலை சக்காணி புஞ்சை வேப்ப
34. மரம் இந்த நான்கு எல்லைக்குள்ளி
35. ட்ட சூலக்கல்ப் பத்துக்குள்ச் சேற
36. ந்த புஞ்சையில் தேவதாயம் நீ
37. ங்கலாக நின்ற புஞ்சை விரை
38. ருாசஉயும் அதராசசேரிக்குள
39. த்தில் ஈசானிய மூலை பெரியாத்து
40. இலந்தை அக்கினி மூலையில் நா
41. ச்சான் புளி நிருதி மூலையில் நவ்வ
42. ல் வாய்வு மூலையில் வேலடி மறுகால்

43. இந்த நான்கு எல்லைக்குள்ளிட்ட
44. சூலக்கல்ப் பதினுலுக்குள்ச் சே
45. (ற்)ந்த நஞ்சையில் தேவதாயம் வி
46. ருமதாயம் நீங்கலாக நின்ற நஞ்
47. சை செயி உ௰ச புஞ்சை விரை ஙு
48. குளத்துத் தண்ணீர் பிடி கல் ந
49. ாட்டுக்குள்ளிட்ட புஞ்சை விரை ஜ
50. ஆக வகை மூணுக்கூடிய புஞ்சை
51. விரை ௰சாஜஎஉ நஞ்சை செ
52. யி ஙு௰அ இ நஞ்சை புஞ்சைக்கு
53. ள்ச் சேற்ந்த அஷ்ட்ட போக தே
54. ச சுவாமியங்கமுடன்* ஆற்ச்சந்
55. திராற்க்கஷதாயியாக தற்மம் ப
56. ரி பரிலனம் பண்ணிக் கொண்டு
57. வருவாராகவும் இந்த தற்மம் பரிபாலன
58. ம் பண்ணின பேற்க்கு அஷ்சுவமேதயாக
59. பலன் விகாதம் பண்ணிந பேற்க்கு கெ
60. ங்கைக் கரையில் காராபசுவை இமி
61. சை பண்ணின பலன் உ

---

* சுதந்தரங்களுடன்

TEMPLES FOR THE SUN GOD

Natana. Kasinathan
Director of Archaeology

Surya the God of light is gloriously pictured and worshipped from the vedic age. It is found mentioned in veda as Aditya. It is believed that the Sun worship might have been brought by Maghas of Iraq in western Asia. Early literature refer to Sun God as seven or eight. In one context Sathapatha Brahmana refers to Sun God as eight. In another place it refers to as 12. Aditya is mentioned the Son of Aditi, after whom he is called Aditya

The Sun worship seems to have gained great momentum only in post-Chiistian era, though we have a few representations of Sun God on coins in pre-Christian era *i.e.* during the period of Kushanas. The earliest sculptural representation of Surya is found in Bhaja and Bodh Gaya caves as panel sculptures. The panel is portrayed as he is riding a chariot which is drawn with caparisoned four horses. He is flanked by Usha and Nithusha on his sides. They are shown holding bow and arrow in their hands. This sculpture is assignable to 2nd century B.C.

However, the temple dedicated to Sun God is found only from 6th century A.D. though a legend mentions about the construction of a temple for Sun by Samba the son of Lord Krishna in the pre-christian era itself. The existence of this temple is believed to have been attested by the mention of foreign chroniclers like Hiuen Tsang. Al Edrisi, Abu Ishkat etc. The Marthanda temple at Kashmir is the earliest existing temple in India at present. It is dated to 7th century A.D. The next is the Sun temple at Osiya in Rajasthan which is of 8th century A.D. While the Sun temple at Mothera in Gujarat is dated to 11th century A.D., the most celebrated Sun temple at Konarak is of 13th century A.D. In Tamilnadu, we get references to Sun shrines from three places. One is from Kumbakonam and the other from Surynar koyil while the third from Thirukkoshtiyur. The Sun temple is found mentioned in an inscription identified as of Parantaka I who ruled from 907 to 955. This would be the earliest

Sun shrine which was worshipped by the people of Tamilnadu during 10th century A.D. located in a big temple. There is a legend that the lord Siva of Nageswaraswami temple was worshipped by the Sun God in order to get cured of his cronic disease. The other temple *i.e.* Suryanar koyil is of the period of Kulottunga chola who ruled from 1070 to 1120 A.D. The third one at Tirukkoshtiyur was of a little later period.

Though the shrines dedicated for Surya are found only from 10th century A.D. we get sculptural representations in Tamilnadu from 7th century A.D. The earliest sculptural representation of the figure of Surya comes from the temple of Kudimallam. The next representation is from the bas relief of the panel sculptures which are delineating the story of the divine offering of Pasupatha to Arjuna by Lord Siva at Mahabalipuram.

Let me describe the Sun temples, one by one in chronological order. Marthanda, the Sun temple at Kashmir was built by King Lalitaditya who reigned from 699 A.D. to 736 A.D. This temple is found built on the ruins of earlier structures. It is considered to be the finest example of Kashmir style of architecture, It is situated at a distance of about five miles from the town of Anandhanga in Kashmir. The architecture of this temple has earned praise all over the world. It has both the elegance and grace of the Greek temples with a distinct influence of the Ganthara style of temple architecture. But it is a typical Hindu temple of the late Gupta period.

This temple consists of a court yard housing principal shrine of the deity in the centre and with a colonnaded mandapa. Tha gateway of this temple resembles the main temple itself and is open to west and east. On each side of the gateway, the pediment was supported by two massive fluted pillars about 17 ft. in height. Of them only one is still standing. The walls of the gateway are profusely decorated on both sides, with rows of niches, each containing standing figures of gods. The panels mostly consist of the sculptures of sitting groups, florals, pairs of geese etc. Three headed images of Vishnu, decorated the niches in the side walls of the inner chamber of the gateway.

This temple consisted of three distinct chambers namely Ardhamandapa, Antarala and Garbhagrha. The Garbhagrha is about

18ft. 5 inches by 13 ft.10 inches. The Ardhamandapa and the Antharala are heavily ornamented while the Garbhagrha is almost plain.

The Sun temple at Osiya in Rajasthan is another imporatant temple which was popular during 8th century A.D. The remnants of this temple have been scattered all over Rajasthan evidently belonging to Prathikara period. According to Rowland the plinth and niches of Osiya temples are reminiscent of those of Kajuraho temple and the sikhara bear a family like those of the Parasurameswar and the earlier temple of Orissa and to those of Pattadakkal of South India. The temple of Osiya is rich in iconography, built with images of various Gods, incarnation of Vishnu and other Goddesses.

The Garbhagrha and the above mantapa are erected on a raised platform. The lintel is decorated with representations of the planetary deities of navagraha as well as with Garudas and Naga.

The Surya temple at Mothera built in 11th century A.D. is in western part of India. This temple consists of a Garbhagrha, Antharala, the Sabha mantapa, Ranga mantapa and a sacred kunda or tank in its eastern side, popularly called Ramakunda though it is really a Surya kunda. The Sabha mantapa is a distinct structure from the main temple built in a paved platform. It is heavily sculptured with the scenes from the Ramayana. The garbhagrha, a square one is having a Pradakshana marga built within its own walls and of the temple. The sihara over the garbhagrha is completely dilapidated. The main deity Surya deva is said to have been of pure gold and is believed to have been taken away by the Moghul invaders. The vehicle of the Surya was found in the cells below garbhagrha. Mothera where the Sun temple is situated is about 60 miles from Allahabad in Gujarat on the left bank of Pushpavathi river. The temple is an imposing structure even in its ruined stage. It would be very interesting to know the comparable beauty of this monument in the words of the great scholar, Majumdar. "In view in the Mothera temple the aesthetic sense at once response to the elegance of its preportions, the entire composition being lit with the living places of inspiration. But apart from its material beauty its design has succeeded in communicating it an atmosphere of spiritual gains".

The pinnacle among the Surya temple is the most celebrated one *i.e.* the Sun temple at Konarak. According to one view the builder was Narasimha I also believed to be a laper and he is said to have built this temple by way of offering his thanks after getting cured of the dreaded disease. According to historical references also it is believed that the king Narasimha built this temple in order to show his gratitude to the God of Surya for his achievements as a warrior. The deity installed at Garbhagrha is known as Suryanarayanar since Narayana is one of the attributes of Vishnu and being one of the eight Adityas.

As per the records available the revenue of 1200 villages covered the cost of construction and 12000 skilled workers worked for 12 years to built this temple.

It is built in the shape and design of a chariot of the Sun God *i.e.* Surya Deva. No other design could have been more befitting than the allegorical representation of Suryadeva riding his chariot drawn by seven horses as if moving across the skies. The chariot is drawn by seven beautifully caparisoned horses driven by Aruna the charioteer. These horses according to some represent the seven days of the week and according to others the seven only meters of Sanskrit verse; Gayatri, Brihati, Uenih, Jagati, Pankti, Anustubh and Tristubh. Macdonell views that the horses of the chariot represent the seven rays of the sun representing the solar spectrum the different colours of which nourish the seven planets. There is another view that these seven horses indicate the seven colours of the rainbow. An enchanting account on this temple given by the eminent art writer Ananda Kumaraswami is as follows:

"The whole building is covered with a profusion of remarkable and beautiful carvings symbolising the fertilising and creative powers of the Sun. It is a hymn to life, a frank and exquisite glorification of creative forces in the universe... Love and desire are part of life. Life is a veil behind or within in which is God. The outside of the temple is an image of this life SAMSARA and a carving on it represents everything that belongs to SAMSARA and perpetuates illusion...... within an empty chamber, the image of the god is alone lit up. The symbolism of phenomenal life as an embroidered veil beyond which the devotee must pass to find his God".

Percy Brown speaks of the temple thus: "Few buildings can boast of such an unrestrained abundance of plastic decoration as this vast structure, every portion of the exterior being moulded and chiselled either in the form of abstract geometrical ornament, conventional foliage, mythical animals, fabulous beings half-human, with half-serpent coils, figures satanic and figures divine of every conceivable motif and subject known to the Indian mind, and in a technique which rages from patterns cut with the minute precision of a cameo to powerfully modelled groups of colossal size".

The Sun temple at Suryanarkoil which is very close to the town of Kumbakonam in Tanjore district is the unique temple dedicated entirely to Suryadeve and the attendent planetary deities. This temple is only one of the shrine in South India though we have numerous temples with shrines therein dedicated to the Sun God. Three inscriptions are found on the walls of this temple. In one of them, this temple is mentioned as the "Kulottunga chola Marthandalayam, the temple of the Sun god has been named after Kulottunga I. The inscription is written in 44th regnal year of Kulottunga. It refers to a royal order granting the accountantship of the village, Thammathana vinotha Saturvedimangalam and the devadana village of Suryadeva to the highest bidder. The second inscription is written in his 48th regnal year of the same king. It also mentions a royal order granting the accountantship of all the devadanas of Suryadeva to two private individuals. Third inscription is of Krishnadevaraya period which records a gift of land, made tax free by a vassal of the emperor on behalf and in the merit of Krishnadevaraya. This temple faces west. The Garbhagrha is dedicated to Suryadeva and near it, on a platform are the images of Vishweswar and Visalakshi deities associated with Varanasi. Brahaspathi is installed in a shrine opposite to the main shrine, all round are those of the other planets as parivaradevatha Ragu, Sukra, Kethu, Chandra, Ankaraha, Budha and Sun. While the Garbhagrha and mukhamantapa of the main temple are built of stones the subshrines are of brick.

---

1. Dr. M. Gupta. Surya, the sun God, 1977.
2. S. R. Balasubramaniyam, Later Chola temples, 1979
3. ARE 1908, part II Para 60
4. Ibid 1924, Part II Para 27
5. Ibid 1927, part II, Paras 20-21

கரூர் முத்திரை மோதிரங்கள்

கு. தாமோதரன்
துணை இயக்குநர்

கரூரில் அண்மைக் காலத்தில் கிடைத்துள்ள தொல்லியல் சான்றுகள் தமிழக வரலாற்றுக்குப் பல வகையில் உதவி புரிந்துள்ளன. இப்பகுதியிலிருந்து தங்கம், வெள்ளி, செம்பு ஆகிய உற்றால் செய்யப்பெற்ற காசுகள் கிடைத்துள்ளன. சில காசுகளின் மீது தமிழ் பிராமி எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. காசுகள் மட்டுமல்லாமல் மிகுதியான அளவில் முத்திரை மோதிரங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மோதிரங்கள் தங்கம், வெள்ளி, செம்பு, ஈயம் ஆகிய உலோகங்களால் செய்யப்பெற்றவை. இந்த மோதிரங்கள் வரலாற்றுக்குப் பெரிதும் துணை புரிகின்றன.

முத்திரை மோதிரங்கள் பலவற்றில் பண்டைய தமிழ் எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன (தமிழ்ப் பிராமி). ஊபாஅன் (உபாசகன்) என்ற பெயர் பொறித்த இலச்சினை மோதிரம் ஒன்றும், தாயன் ஓதலன் என்ற பெயர் பொறித்த தங்க மோதிரம் ஒன்றும் கிடைத்துள்ளன. 'தித்தன்', 'பேர் அவதான்' என்ற பெயர்கள் பொறித்த மோதிரங்கள் இரண்டும் வெள்ளியால் செய்யப் பெற்றவை ஆகும். இதில் 'பேர் அவதான்' என்று பொறிக்கப் பட்டுள்ள மோதிரம் அண்மையில் இக்கட்டுரை ஆசிரியரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாகும். இம்மோதிரங்கள் வரலாற்று முக்கியத் துவம் வாய்ந்தவையாகும். இப்பெயர்களில் சிலசங்க காலத் தமிழ்ப் பெயர்களாகவும், சில பௌத்த மதப்பெயர்களாகவும் உள்ளன. அதனால் கரூரில் புத்தர் மரபினைப் பின்பற்றியவர்களும் வாழ்ந்தனர் என்பது புலப்படும.

மிதுன சிற்பம் பொறிக்கப்பட்டுள்ள் பொன் இலச்சினை மோதிரம் எழுத்துகள் பொறிக்கப்படாமல் கிடைத்துள்ளது. இம் மோதிரத்தில் அழகு வாய்ந்த ஆண், பெண் உருவங்கள் பொறிக்கப் பட்டுள்ளன. இவற்றை வினைமாண் நன்கலம் என்று புலவர் கூறுவர். தங்கத்திலுள்ள மோதிரங்களுக்கு உரியவர்கள் மேன்மை

இதன் தொடர்ச்சி 17-ஆம் பக்கம் காண்க.

பெருமுக்கல் - ஓர் ஆய்வு

ஆர். வசந்த கல்யாணி
கல்வெட்டாய்வாளர் (தேர்வு நிலை)

ஊர் அமைவு

இவ்வூர் திண்டிவனம் - மரக்காணம் சாலையில் திண்டிவனத்திலிருந்து 11 கி. மீ. தொலைவில் உள்ளது. பழமையான ஊர். சிறு குன்றும் அதன் அடிவாரத்தில் அமைந்துள்ள சிற்றூருமே பெருமுக்கல் என்று வழங்கப்படுகிறது. பழமுக்கல் என்பது மலைக்குக் கிழக்குப் பகுதியில் அமைந்துள்ளது. பழமுக்கலுக்கு நல்லாழம் என்ற பெயரும் வழங்கி வருகிறது. நன்முக்கல் என்னும் சிறு குடியிருப்பு பெருமுக்கல் மலைக்கு வடகிழக்கில் 4 கி. மீ. தொலைவில் அமைந்திருக்கிறது. இப்பெருமுக்கலைச் சுற்றி மரக்காணம், திண்டிவனம் போன்ற வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க ஊர்கள் உள்ளன.

கோயிலின் நிலைமை - காலப்போக்கில்

அழகும் பழம்பெருமையும் வாய்ந்த இவ்வூரின் மலை மேல் மிக அழகிய பெரிய அரணுக்கு நடுவே அமைந்துள்ளது திருவான்மிகை ஈஸ்வரமுடையார் கோயில். இக்கோயிலைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டுள்ள அரண் கி பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. ஆங்கிலேயருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் நடைபெற்ற மிகப் பெரிய போரினால் ஏற்பட்ட அழிபாடுகளின் வடுமாறாமல் உள்ளது. அதாவது கோயிலின் மண்டபங்களும் திருச்சுற்றுப் பகுதிகளின் சுவர்களும் இடிந்து விழுந்து சிதைவினைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. அன்று கோயிலின் வரலாறும் பண்பாடும் அறியாது செய்யப்பட்ட போரினால் ஏற்பட்ட அழிபாட்டை விட, இன்று கண்ணைத் திறந்து கொண்டே நம்முடைய பழமைச் சின்னத்தை நாமே அழிப்பது தான் வருந்தற்குரியது. மலைப் பாறைகளில் நடைபெறும் கல்லுடைப்புப் பணியின் காரணமாகச் சிதைவிற்கிடையிலும் வரலாற்றையும் கலையழகையும் எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது கோயில். இக்கோயில் விரைவில் தரைமட்டமாகி விடுமோ என்ற அச்சத்திற்குரிய நிலைதான் இப்போது. இந்த அச்சம் காரணமாகவும் இம்மலையில் கல்வெட்டுகளும் சித்திரக்

குறியீடுகளும் பௌத்த ஸ்தூபியின் பீடமும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தாக வந்திருந்த செய்திகளின் தொடர்பாகவும் ஊர் மக்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்கவும் இக்கோயிலையும், மலையையும் ஆய்வு செய்யும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. அதன் பயன் ஒரு கோயிலின் வரலாறு முழுமையாகக் கிடைத்தது.

ஊர்ப் பெயர் - காலப்போக்கில்

சங்க இலக்கியப் புலவர்களுள் ஒருவரான நல்வெண்ணையார் 'முக்கல் ஆசான்' என்ற அடைமொழி பெற்றிருக்கிறார். இச்சங்க கால ஊர் இதுவாக இருக்கலாம். தற்போதும் இவ்வூர் 'முக்கல்' என்றே வழங்கப்படுகிறது எனவே மிகப் பழங்காலச் சான்றும், இன்றைய வழக்கும் 'முக்கல்' என்று குறிப்பிட, இடைக்காலத்தில் 'முக்கில்' என்று மருவி வழங்கியதைக் கல்வெட்டுகள் காட்டுகின்றன. 1000 ஆண்டுகட்கு முன் ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து ஒய்மா நாட்டுப் பெருமுக்கில் என்றும், முதற்குலோத்துங்க சோழன் காலம் முதல் பெருமுக்கிலான கங்கைகொண்ட நல்லூர் என்றும், அடுத்து கி.பி.14-ஆம் நூற்றாண்டில் ஒய்மா நாட்டுக் கிடங்கில் பற்று பெருமுக்கில் என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது கல்வெட்டு களால் அறிய முடிகின்றது.

இறைவன் பெயர் - காலப்போக்கில்

கல்வெட்டுகளில் திருவான்மிகை ஈஸ்வரம் உடையார் என்றும் திருமலைமேல் உடையார் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. திருவான் மீஸ்வரமுடையார் என்றும் சில கல்வெட்டுகளில் உள்ளது. கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டு கிரந்தக் கல்வெட்டு ஒன்றில் முக்யா சலேஸ்வரர் என்று, அதாவது ''முக்கல்'' என்ற ஊரின் பெயர் முக்ய என்றும், மலை என்பது அசலம் என்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இங்கு வீற்றிருக்கும் ஈஸ்வரன் என்ற வகையில் முக்யாசலேஸ்வரர் என்று வழங்கப்பட்டிருக்கிறார். திருவான்மிகை ஈஸ்வரர்தான் முக்யாசலேஸ்வரர் என்றும், அதுவும் மாறி முக்யாஜலேஸ்வரர் என்றும் இன்று அழைக்கப்பட்டு வருகிறார்

கட்டடக் கலை - காலப்போக்கில்

கற்றளியாகத் தற்போது உள்ள இக்கோயில் முதற் குலோத்துங்கன் காலம் முடிய செங்கல் தளியாக இருந்துள்ளது. விக்கிரம சோழனின் மூன்றாவது ஆட்சியாண்டில் இராஜாதிராஜ

வளநாட்டுப் பொய்யிற் கூற்றத்துக் கோனூருடையான் அரையன் காக்கு நாயகனான கனகராயன் என்பான் இத்திருக்கற்றளியும் இத்தேவர் திருமடைவிளாகமும் திருநந்தவனங்களும் செய்துள்ளான். இவனுக்காக இத்திருக்கற்றளியும் தன்மங்களும் செய்வித்தவன் பெய்த்தலைப் பெருமங்கலமுடையான் பெரியான் திருவன் ஆன சிறுத்தொண்டர் என்பான். ஆகக் குலோத்துங்கன் காலம் வரை செங்கல் தளியாக இருந்து விக்கிரமசோழன் காலத்தில் கற்றளியாக்கப்பட்டுள்ளது என்பது கல்வெட்டால் தெளிவாகிறது. எனவே இக்கோயில் விக்கிரம சோழன் காலக் கலைப் படைப்புக்குச் சான்றாக விளங்குகிறது. கருவறை, அர்த்தமண்டபம், முன் மண்டபம் ஆகியவற்றை அடுத்து அழகிய திருச்சுற்று இருந்துள்ளது. இத்திருச்சுற்று பிற்காலத்தே ஏற்பட்ட ஆங்கிலேயர் போரினால் சிதைந்து விட்டது. முன் மண்டபமும் இடிந்த நிலையில் உள்ளது. கோயிற் கட்டடக்கலை என்று பார்க்கும் பொழுது சிறிய கோயிலாக இருப்பினும் அழகு நிறைந்துள்ளது. தற்போது அதிட்டானம் முதல் பிரஸ்தரம் வரை மட்டுமே உள்ளது. அதற்கு மேல் உள்ள பகுதி இடிந்து விட்டது. பிற்காலச் சோழர் கலையமைப்பையே கொண்டிருக்கிறது.

அழகிய வேலைப்பாடுகளுடைய தூண்களும் கருவறை தேவ கோட்டங்களும், தேவகோட்டங்களுக்கு மேல் மகர தோரணங்களும் உள்ளன. தெற்குத் தேவகோட்டத்தில் பிள்ளையார் காணப்படவில்லை. ஆனால் மகர தோரணத்திற்குக் கீழ் உள்ள பட்டியில் ''ஸ்வஸ்திஸ்ரீ இப்பிள்ளையார் விசையாலையவிடங்கர்'' என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் தொடர்ந்து ''இப்பிள்ளை யாரை'' என்று ஒரு கல்வெட்டுத் தொடங்கி முற்றுப் பெறாமல் உள்ளது. மற்றொரு கல்வெட்டின் வாயிலாக இப்பிள்ளையாரை எழுந்தருளுவித்தவன் ''வேளூர்க் கிழவன் விசையாலையன் காக்கு நாயகன்'' என்பதும், அவன் தான் எழுந்தருளுவித்த பிள்ளையார்க்கு அமுதுபடிக்கு நிலம் அளித்துள்ளான் என்ற செய்தியினையும் அறிகிறோம். தேவகோட்டங்களில் சிற்பங்கள் இல்லையே தவிர ஆலமர்ச் செல்வரின் தேவகோட்டத்தை அழகு செய்யும் இருபுறச் சிறு தூண்களில் இரண்டு அடியவர் சிற்பங்களும், அதனருகே கல்வெட்டும் உள்ளன. இத்திருக்கற்றளியையும் தன்மங்களையும் செய்வித்த பெய்த்தலைப் பெருமங்கலமுடையான் பெரியான் திருவன் ஆன சிறுத்தொண்டர் என்று தன்மம் செய்தவரின் பெயரும் உருவமும் ஒரு தூணில்

பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றொரு தூணில் 'கோயில் சைவாசிரியன் ஆத்ரயன் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் அன்பற்க்கரசு டட்டன்'' என்ற கல்வெட்டு வாசகமும் அதன் கீழ் அவருடைய உருவமும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விருவரும் ஆலின் கீழமர்ந்து ஞானம் போதிக்கும் அண்ணலிடம் ஞானத்தைக் கேட்கும் மாணாக்கர் போன்று, மிகவும் பணிவான நிலையில் கால்களை மண்டியிட்டு, அமர்ந்த நிலையில் இரண்டு கைகளையும் கூப்பி நெஞ்சுக்கு நேராக வைத்துள்ளனர். இருவரின் தலைகளிலும் அக்கமாலை சுற்றப்பட்டுள்ளது. காதுகள் நீண்டு வடிந்துள்ளன. சிறுத்தொண்டர் உருவத்திற்கு மேல் கல்வெட்டும் அதற்கு மேல் மற்றொருவரின் உருவமும் நின்ற நிலையில் வணங்கிய கோலத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆடை அமைப்பைப் பார்க்கும்போது, ஒரு வேளை இவ்வுருவம் கற்றளி செய்த காக்குநாயகனான கனகராயராக இருக்கலாம் என்று எண்ண இடம் கொடுக்கின்றது. குறிப்பிடத் தக்கவையும் இங்குள்ள சிற்பங்கள் என்று எஞ்சியுள்ளவையும் இவை மட்டுமே. இவை தவிர முன் மண்டபத்தின் உட்புறத் தெற்குச் சுவரில் கி.பி 17, 18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த மராட்டிய அரசர் போன்ற உருவங்கள் இரண்டு காணப்படுகின்றன. இச்சிற்பங்களின் ஆடை அமைதி சிறப்பாக நோக்கத்தக்கது. செஞ்சியை ஆண்ட மராட்டிய மன்னர் உருவமாக இருக்கலாம் என்று எண்ணுவதற்கு இவ்வாடை அமைதியே காரணம் எனலாம்.

இங்குத் தற்போது செப்புத் திருமேனிகள் எதுவுமில்லை. ஆனால் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் ஆண்டமை திருவுடையான் என்பான் பாசுபதமூர்த்திகளை எழுந்தருளுவித் திருந்ததை ஒரு கல்வெட்டால் அறிகிறோம்

கல்வெட்டுகள் கூறும் சிறப்புச் செய்திகள்

இக்கோயிலில் சுமார் 51 கல்வெட்டுகள் உள்ளன. சில கல்வெட்டுகள் முழுமையாக இல்லை. இடம் மாற்றி வைத்துக் கட்டப்பட்டு முன் பின்னாகவும் சில கல்வெட்டுகள் உள்ளன. ஆயினும் பெரும்பான்மைக் கல்வெட்டுகள் முழுமையாக உள்ளன. இவற்றின் வழி கோயிலின் ஆரம்ப நிலை முதல் காலப் போக்கிலான வளர்ச்சிகளைத் தெளிவாக அறிய முடிகிறது.

திருவான்மீஸ்வரமுடையார் கோயிலுக்குச் செல்லும் வழியில் உள்ள முதற்குலோத்துங்கனின் 16 மற்றும் 45-ஆம் ஆட்சியாண்டுக்

கல்வெட்டுகள் திருவான்மிகை ஈஸ்முடையார் கோயிலில் விளக்கெரிக்கப் பசுக்களையும், ஆடுகளையும் தானமளித்ததைக் கூறுகிறது. இவன் காலத்தில் கோயில் செங்கல் தனியாக இருந்ததால் பாறையிலும் தனிக் கல்லிலும் கல்வெட்டுகள் வெட்டப்பட்டன. கோயிலில் இருந்த தனிக் கல்வெட்டுகள் பின்னர் பழங் கல்வெட்டுப் படிகளாகக் கற்றளியில் வெட்டப்பட்டன. அவை முதற்குலோத்துங்கனின் 35 மற்றும் 45-ஆவது ஆட்சியாண்டுகளைச் சார்ந்தவை. இவற்றில் காக்குநாயகனான கனகராயர் கோயிலுக்கு நிலம் தானமளித்த செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. இவனே விக்ரம சோழன் காலம் வரை வாழ்ந்திருந்து அவனுடைய 3-ஆவது ஆட்சியாண்டில் இக்கோயிலைத் திருக்கற்றளியாக்கியவன்.

முதற்குலோத்துங்கன், விக்ரமசோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராஜராஜன், இரண்டாம் இராஜாதிராஜன் ஆகியோர் கல்வெட்டுகளும், கோப்பெருஞ்சிங்கன், விக்ரம பாண்டியன், சம்புவரையர், விஜயநகர மன்னர் தம் கல்வெட்டுகளும் இக்கோயிலில் உள்ளன. காலந்தோறும் கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்ட கொடைகளை இவை தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. இக்கோயிற் கல்வெட்டுகளில் சிறப்பாக நோக்கத்தக்கது பெரும்பான்மை நிலங்கள் ஏலத்தில் விற்றதாகக் காணப்படுவதே. ஊரார் நிலத்தை வாங்கிக் கொள்வீர் உளீரோ என்று கூற எதிர் மொழி கொடுத்துப் பொதுமக்களுள் ஒருவர் நிலத்தை வாங்கி அந் நிலத்தைக் கோயிற் காரியங்களுக்குத் தானமளித்துள்ளதைப் பல கல்வெட்டுகள் காட்டுகின்றன. கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டின் மிகச் சிறந்த நில விலை ஆவணத்திற்கு எடுத்துக் காட்டுகளாக இக் கல்வெட்டுகள் அமைந்துள்ளன என்பதில் ஐயமேதும் இல்லை. இவ்வூர் நிலங்கள் அனைத்தும் பன்னீரடிக் கோலால் அளக்கப்பட்டன என்பதும் கல்வெட்டுகளால் அறியப்படுகின்றது.

கற்றளியாக மாற்றப்பட்டபின் கோயிலின் வளர்ச்சியைப் படிப்படியாகக் காண்பது சிறப்பாக உள்ளது. கோயில் கற்றளியானவுடன் சைவாசாரியன் ஒருவன் பணியிலமர்த்தப்பட்டதை ஒரு கல்வெட்டால் அறிகிறோம். கோயிலுக்கு மடப்புறமாகவும் பாசுபதமூர்த்திகளுக்குத் திருப்படி மாற்றுக்கு உடலாகவும், திருச்சாந்து சாத்துகைக்கும் அற்றை நாளைக்கு வேண்டுங் குறைவிருப்புக்கும், திருமந்திரப்போனகப் புறமாகவும், திருநுந்தா விளக்குப் புறமாகவும் நிலங்கள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம்

குலோத்துங்கன் காலத்தில் திருமலை மேல் ஆளுடையார் திருவான்மிகை ஈசுவரமுடையார்க்கு முன்பு தேவதானம் இல்லை என்று நிமந்தங்களுக்காக இறையிலி நிலம் அளிக்கப்பட்டது. மேலும் அந்நிலங்கள் தனியே வேறு பிரிக்கப்பட்டு எதிரிலி சோழ நல்லூர் என்னும் பெயரால் அழைக்கவும் பட்டது. இக்கோயிலுக் கெனத் தேவரடியார்கள் அமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். ஒரு கல்வெட்டில் தேவரடியார்களின் மூன்று தலைமுறைப் பெயர்கள் கூறப்பட் டுள்ளன. ஆண்டங்கை என்பாள், அவள் மகள் குலோத்துங்க சோழ மாணிக்கம், அவள் மகள் சிவன் பாகங்கொண்டாளான வீரபத்திர நங்கை என்ற மூன்று தலைமுறையினர் இருந்துள்ளனர். அவர்களுள் சிவபாகங்கொண்டாளான வீரபத்திர நங்கை இந்நாயனார்க்கு நுந்தா விளக்கொன்றுக்கு 32 பசுவும், காளையும் கொடுத்துள்ளதை அக்கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது. மற்றொரு கல்வெட்டு, கோயில் தேவரடியார் மகள் கோதையாழ்வியான புரவுவரி நங்கை திருக்காமக் கோட்டத்தில் விநாயகப் பிள்ளை யாரை எழுந்தருளுவித்ததையும் அமுதுபடிக்குப் பழங்காசுகளை உபயமாக வைத்துள்ளதையும் தெரிவிக்கிறது. ஆகத் தொடர்ந்து சில காலம் அக்கோயிலில் தேவரடியார் பெண்கள் செல்வாக்குடன் இருந்துள்ளமை தெளிவு.

சம்புவராயன் இராஜநாராயணன் மற்றும் விக்கிரம பாண்டியன் காலத்திலும், தொடர்ந்து 17, 18-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் கோயிலுக்குத் தானங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. கோயிலும் உன்னத நிலையில் இருந்து வந்திருக்கிறது.

பிறகோயில்கள்

மேற்கூறிய திருமலை மேலுள்ள திருவான்மீஸ்வரர் கோயில் தவிர இவ்வூரில் பன்னிரண்டுக்கும் மேற்பட்ட கோயில்கள் உள்ளன. இவ்வூரிலுள்ள பிற்காலக் கட்டடக் கலையமைப்பில் உள்ள ஆஞ்சநேயர் கோயிலில் பலகைக் கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது. ''உத்தம சோழற்கு யாண்டு பதினாறாவது இத்திருக்கற்றளி எடுப்பித்தான் அம்பலவன் கண்ட ராதித்தன்'' என்று பொறிக்கப் பட்டுள்ளது இப்பகுதியில் உத்தம சோழன் காலத்தில் ஒரு கற்றளி எடுப்பிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதும், அதற்கு ஒரே சான்று இக்கல்வெட்டே என்பதும் வெளிப்படை. அக்கோயில் இன்று அழிந்து போயிருக்கக் கூடும். கி. பி. 13,14-ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப் படைப்பான காமாக்ஷி அம்மன் கோயில் என்று வழங்கப்

படும் சிவன் கோயில் ஒன்று உள்ளது. இக்கோயிலில் கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த வீரபாண்டியன் கல்வெட்டும் கி.பி. 15, 16-ம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகளும் உள்ளன. இவற்றில் வீர பாண்டியன் கல்வெட்டு திருமலைமேல் ஆளுடைய நாயநாற்குப் புரட்டாதித் திருநாளுக்கும், அறமியங்கா நாட்டுச் சந்திக்கும் திருப்பணிக்கும் உடலாகப்பொன் அளித்த செய்தியைக் கூறுகிறது.

பெருமுக்கல் மலையின் - குகைக் கல்வெட்டுகள்

திருவான்மீஸ்வரர் கோயிலைத் தவிர இம்மலையின் ஒரு பகுதியில் குகை போன்ற அமைப்புள்ளது இக்குகை பற்றி உள்ளூர் மக்கள் தங்கள் கற்பனையினை கதைகளாக்கி வழங்கி வருகின்றனர். தவிர அங்கு சித்திரக் குறியீடுகளும் பௌத்த ஸ்தூபியின் பீடமும் உள்ளதாக ஆய்வுக் கருத்து நூல்களிலும், நாளிதழ்களிலும் வெளிவந்துள்ளன.

குகை போன்ற சிறிய இடத்தில் பாறையில் ஆங்காங்கு கோடுகளும் புள்ளிகளும் கீறல்களாக உள்ளன. முதலில் அவற்றை அசோகன் காலப் பிராமி என்றும், சில மாதங்கள் கழித்து அவை எகிப்திய 'ஹீரோ கிளிப் என்ற எழுத்து வகையின் முன்னோடி வடிவம் என்றும் மாற்றி மாற்றிக் கருத்துகள் கூறப்பட்டுள்ளன. தெளிவாக, நிதானமாக அவற்றை ஆய்வு செய்த பின் அக்கருத்துக் களை முற்றிலும் மறக்க வேண்டியுள்ளது. அக்குகைப் பாறையில் இரு மனித உருவம் போன்ற அமைப்பும் விலங்கு போன்ற அமைப்பும் கோடுகளாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. பாறையின் வலப் புற மேல்பக்கம் 'பொந்சரன்' என்று கி. பி. 6-7-ஆம் நூற்றாண்டு வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு வாசகம் உள்ளது. இதைத் தவிர அங்கு எந்தப் பொறிப்பும் காணப்படவில்லை. கல்வெட்டு எழுதிய காலகட்டத்திலோ அல்லது அதற்குப் பிறகோ அவ்வுருவ அமைப்புகள் செதுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இங்குள்ள கோட்டுருவங்கள் அனைத்தும் சிலர் கூறும் கருத்துப்படி 'ஹீரோ கிளிப்' அல்ல. மிகப் பிற்காலத்தே செதுக்கப்பட்டவையெனக் கொள்ளலாம். அடுத்து பௌத்த ஸ்தூபி பீடம் இருந்த இடம் என்றும் சில இடங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவ்விடங்களை நேரில் சென்று ஆய்வு செய்தபோது அவை பாறைகளில் செதுக்கப் பட்ட நெல் குத்தும் உரல்கள் என்பது தெரிய வந்தது. பொதுவாகப் பண்டைக் காலத்து பொது மக்கள் நெல்லைக் குத்தி உலர்த்த வசதியாகப் பாறைகளையே உரல் போல் செதுக்கி அமைத்தனர்.

அவற்றைச் செக்கு என்றும் வழங்கினர். பல இடங்களில் அந்தச் செக்கினை அமைத்துக் கொடுத்தவன் பெயரும் அச்செக்கினைச் சுற்றி வெட்டப்பட்டுக் காணக் கிடைக்கின்றன. எனவே அந்தச் செக்குகளைப் பௌத்த ஸ்தூபியின் பீடம் என்று கூறுவது பொருந்தாது.

இது எவ்வாறாயினும் பெருமுக்கல் மலையும், கோயிலும் வரலாற்றைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் கடந்த சில ஆண்டுகளாகக் கல்லுடைப்பிற்காக வெடி வைத்துப் பாறைகள் தகர்க்கப்பட்டுக் கோயில் சிதைந்து கொண்டிருக்கிறது. இதனைத் தடுக்கத் தமிழக அரசு தொல் பொருள் ஆய்வுத்துறை இயக்குநர் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்து வருகிறார். அழகிய இச்சிறுகோயில் விக்கிரமசோழன்காலக் கலை, மற்றும் கோயிற் பணிக்குச் சிறந்த சான்றாக உள்ளது. இக்கோயிலின் பெருமை சந்திராதித்யவரை நிலைத்து நிற்க ஆவன செய்ய வேண்டியது ஊர் மக்களின் கடமை

9-ம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி . . . .

தங்கிய தலைமை நிலையிலிருந்தவர்கள். இதனை மானிடவியல் அறிஞர்கள் மதிப்பிற்கரிய பொருட்கள் (Prestigious goods) என்பர். நந்திக் கலம்பகம் பொறி என்று கூறும். சிலப்பதிகாரத்திலும் மோதிரங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. முத்திரை மோதிரங்கள் அரசர்களுடைய ஒப்புதலை வலியுறுத்தப் பயன்படு பவை. பெயர் பொறித்த மோதிரங்கள் குறிப்பிட்ட அரசனையோ அல்லது அரசு அதிகாரிகளையோ, குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

தித்தன் என்ற பெயர் உறையூரில் ஆட்சி செய்த வேள் ஒருவனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். பெயர் பொறித்த மோதிரங்கள் மட்டுமின்றி ஸ்ரீவத்ஸம், ஸ்வஸ்திகம் நந்திபாதம், பிறை ஆகிய சின்னங்கள் பொறித்தமோதிரங்களும் கிடைத்துள்ளன.

கண்ணீசுரமுடையார் கோயில் வீரபாண்டி

கா. நெடுஞ்செழியன்
காப்பாட்சியர்

மதுரை மாவட்டம், பெரிய குளம் வட்டத்தில் அமைந்துள்ளது வீரபாண்டி. இவ்வூர் முல்லையாற்றின் தென்கரையில் தேனி மாநகரிலிருந்து தெற்கே 8 கி.மீ. தொலைவில் வளமான நன்செய் நிலங்களுக்கு மத்தியில் அழகிய சூழ்நிலையில் அமைந்துள்ளது இங்கு இரண்டு கோயில்கள் உள்ளன. ஒன்று கண்ணீசுரமுடையார் கோயில்; மற்றொன்று வழிபாட்டுச் சிறப்புமிக்க அருள்மிகு கௌமாரியம்மன் கோயில். இது சிவாலயத்திற்குப் பக்கத்திலேயே அமைந்துள்ளது. இவ்வாலயம் நாயக்க மன்னர்களின் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கது.

கண்ணீசுரமுடையார் கோயிலில் மொத்தம் 6 கல்வெட்டுகள் உள்ளன. 5 கல்வெட்டுகள் பிற்காலப் பாண்டியர் காலத்தவை. ஒரு கல்வெட்டு மட்டும் விசயநகர அரசன் கிருஷ்ணதேவ மகாராயன் காலத்தது. இக்கல்வெட்டுகள் தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி 23-இல் வெளிவந்துள்ளன.

கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் அரசர்கள்

அரசர்கள்	ஆட்சி ஆண்டு	ஆண்டு
ஸ்ரீ சோணாடு வழங்கியருளிய சுந்தரபாண்டியன்	13-வது	கி.பி. 1216-1239
ஸ்ரீ சுந்தரபாண்டியன்	14-வது	,,
விக்கிரம பாண்டியன்	5-வது	கி.பி. 1250-1265
விக்கிரம பாண்டியன்	6-வது	,,
விக்கிரம பாண்டியன்	7-வது	,,
கிருஷ்ணதேவ மகாராயன்	சகம் 1451	கி.பி.-1528

இவ்வூரின் மறு பெயர்கள்

இக்கோயில் கல்வெட்டுகளில் இவ்வூர் பல பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. விக்கிரம பாண்டியன் கல்வெட்டுகளில் புல்லூர், புல்லி நல்லூர் என்றும், சோணாடு வழங்கியருளிய சுந்தர பாண்டியன் கல்வெட்டில் புலிநல்லூர் என்றும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. விசயநகர அரசன் கிருஷ்ணதேவ மகாராயன் காலத்திய கல்வெட்டில் புல்லை நல்லூரான வீரபாண்டிய நல்லூர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் குறிக்கப்படும் வீரபாண்டிய நல்லூர் என்ற மாற்றுப் பெயரே பிற்காலத்தில் வீரபாண்டி என்று மருவி இன்று வரை தொடர்கிறது. வீரபாண்டி நல்லூர் என்பது ஒரு வீரபாண்டின் பெயரால் வைக்கப்பட்டதை நாம் அறிகிறோம். எந்த வீரபாண்டியன் என்பதற்கு நேரடியான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை.

கோயில் தோன்றிய புராண வரலாறு

"வேண்டுமோர் கண்ணும் பெற்று விமான
மார்கோவில் கட்டிப் பூண்ட நல்விருப்பா
லிங்கப் புது நகராக்கி வாழ்த்தி
யாண்டவன் பேரைக் கண்ணீச்சுரென
யழைப்பா யென்ன மாண்டகு கனவைக்
கண்டு மகிழ்ந்தவன் சுரபித்தென்பால்
வந்தனன் பூசை செய்து வழுத்தவோர்
கண்ணும் பெற்றான் புந்தியின் மகிழ்ந்து
கண்ணீச்சுரரெனும் புனை பெயர் தந்து
வந்தனனதனால் வீரபாண்டியாய்
வழங்கிற் றென்றா சிந்தையில்
மகிழ்ச்சி பொங்கிக் கேட்டனங்கள்
சென்றான்.[1]

வீரபாண்டியன் என்பவன் கண்ணில்லாமல் இருந்திருக்க வேண்டும். அவன் கனவில் யாரோ தோன்றி 'சுரபி நந்திக்கு தென் பக்கம் சென்று இறைவனைப் பூசை செய் கண் கிடைக்கும். அங்கு புதுநகர் உண்டாக்கிக் கோயில் அமைத்துக் கண்ணீச்சுரர் என்று பெயர் வை' என்று கூறி இருக்கின்றனர்.

அவ்வாறே இவனும் சென்று பூசை செய்யக் கண் கிடைத்தது. கோயில் கட்டிக் கண்ணீச்சுரர் என்று பெயர் வைத்தான். அதனால் வீரபாண்டி என்று பெயர் வழங்கிற்று என்று புராணம் குறிக்கின்றது.

கோயில் அமைப்பு

இக்கோயில் கருவறை, அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம், திருச்சுற்றுமதில் ஆகிய பகுதிகளைக் கொண்டு எளிமையாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது. திருச்சுற்று மதில் நாயக்கர் காலத்தில் கட்டப் பட்டதாகும். இக்கோயிற் கருவறையில் தேவக் கோட்டங்களுக் குரிய தெய்வங்கள் ஏதும் காணப்படவில்லை. 100 வருடங்களுக்கு முன்பு இக்கோயிலில் திருப்பணி செய்யப்பட்டுள்ளது.

பைரவர்

இச்சிற்பம் இக்கோயில் மகாமண்டபத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கோயிலில் காணப்படும் சிற்பங்களில் இந்தச் சிற்பமே பழமை யானதாகும். இவ்வுருவம் பத்மபீடத்தின் மீது நின்ற நிலையில் காணப்படுகிறது. தலையில் ஜுவாலை மகுடம் அலங்கரிக்கின்றது. தோளில் புரிநூலும், வயிற்றில் உதர பந்தமும், இடுப்பில் அரவம் கடிபந்தமாக கொண்டு இச்சிற்பம் மிக அழகாக வடிக்கப்பட்டுள்ளது. இடையில் ஆடை இல்லை. பின்புறம் நாய் உருவம் உள்ளது. இவ்வுருவத்தில் நான்குக் கரங்கள் காணப்படுகின்றன. முன்திருக் கைகளில் சூலமும், கபாலமும், பின்னிருகைகளில் உடுக்கையும், பாசமும் கொண்டு இச்சிற்பம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சிற்பத்தின் உருவ அமைதியைக் கொண்டு, கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கொள்ளலாம்.

ஆமுண்டர் மடம்

சுந்தரபாண்டியன் கல்வெட்டில் ஆமுண்டர் மடம் என்று ஒரு மடம் குறிக்கப்படுகிறது. ஆ என்பது பசு. முண்டம் என்பதற்கு தலை என்று ஒரு பொருள் உண்டு. இங்கு ஆமுண்டர் என்பது நந்தியைக் குறிக்கும். நந்திக்கு ஆமுகர் என்று பெயர் உண்டு. எனவே ஆமுண்டர் மடம் என்பது நந்திதேவர் மடம் எனலாம். இதைச் சேர்ந்த மடாதிபதியின் பெயர் ஸ்ரீநந்திகேஸ் வரர் தானத்து அகோரத் தேவர் என்றும், இவரது பிள்ளைகளில் ஒருவர் - அதாவது சீடர்களில் ஒருவரான என்னையாள் உடையார் என்பவருக்குத் தானம் வழங்கப்பட்டது என்றும் அறிகிறோம்.

ஸ்ரீவல்லவன் பேரணை

மேற்கண்ட சீடருக்குத் தானமாக வழங்கப்பட்ட நிலம், ஸ்ரீவல்லவன் பேரணையிலிருந்து வந்த வாய்க்காலின் கீழ் மடிப்பில் இருந்தது என்ற செய்தியும், அதன் நான்கு எல்லைகளும் இந்தக் கல்வெட்டின் மூலம் கிடைக்கின்றன. இவ்வூர் இன்று முல்லையாற்றங்கரையில் உள்ளது. இவ்வணை பேரணை என்பதால் இவ்வாற்றின் மீது இருந்தது என்பதைவிட சற்று தொலைவில் ஓடும் வைகையாற்றின் மீது கட்டப்பட்டிருந்தது எனலாம். இந்தப் பேரணையால் நீர் பாயும் நிலம் 4 மா, மேற் சொன்ன சீடருக்கு இறையிலியாகத் தானம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.[2]

தேவரடியாள் அமைத்த கண்டம், பட்டிகை

விக்கிரமபாண்டியனின் 5-ஆவது ஆட்சி ஆண்டில் இக் கோயிலிலுள்ள தேவரடியாள் வடிவுடைய மங்கையார் மகள் மரகதப் பெருமாள் என்பவள் இக்கோயிலுள்ள மண்டபத்தின் கண்டம், பட்டிகை அமைத்த செய்தியை ஒரு கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கின்றது.[3]

இத்தேவரடியாள் முன்முறை தேவர் அடியார் என்று குறிப்பிடப் படுவதின் மூலம் முன் உரிமை அல்லது முதலில் ஆடக்கூடிய முறை உடையவள் என்று தெரிகிறது. அக்கால தேவரடியார்களில் முறை வைத்து ஆடும் மரபு இருந்ததை இச்செய்தி உணர்த்துகிறது.

இங்கு மண்டபத்தின் கண்டம், பட்டிகை ஆகியவை மட்டும் தனியாகக் கொடை கொடுக்கப்பட்டிருப்பது போலத் தமிழகக் கல்வெட்டுகளில் பல இடங்களில் செய்திகள் காணப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாகப் பத்மநாபபுரம் மாதேவர் கோயிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு அம்பலத்தில் உபானம், ஜகதி கண்டம், போன்ற பகுதிகளை அமைத்துக் கட்டியதாகத் தெரிவிக்கின்றது.
(கிழக்கே அம்பலத்தில் வானமும், செகதியும் கண்டமு,[4])

இதே பத்மநாபபுரக் கோயிலுள்ள மாற்றொரு கல்வெட்டு திருச்சுற்றில் நாலுபுறமும் தளக்கல் வைத்துக் கட்டி, சுற்றம் பலத்தில் கல்தூமப்பட்டிகையும், நடை இரண்டு புறத்தும் உபானம் செகதி, கண்டம், பட்டிகை ஆகிய பகுதிகளை அமைத்ததாகத் தெரிவிக்கின்றது.

"சுற்குளத்து மாதேவர் கோயிலில் திருச்சுற்றிகைத்து. நாலுபுறமும் தளக்கல்லூம் கெட்டிச் சுற்றம்பலத்தின் கல்தூ மப்பட்டிகையும் வைப்பிச்சு கிழக்கே நடையிலிரண்டு பிறத்தும், வானமும், சேத்தியும், கண்டமும் பட்டிகையும் வச்சு[5]

அர்த்தமண்டபத் திருவாசல்

இக்கோயிலுள்ள சோணாடு வழங்கியருளிய சுந்தர பாண்டியனின் 13-வது ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டில் இவ்வூர் நாயனார் கோயிலுக்கு இதே ஊரைச் சேர்ந்த கைக்கோளன் செல்வந்திருநாவுடையானான திருஞான சம்பந்தன் அர்த்த மண்டபத் திருவாசல் செய்து அளித்த செய்தி காணப்படுகிறது [6]

சர்வமானியம்

சகம் 1451-(கி.பி.1528)-இல் கிருஷ்ணதேவ மகாராயர் காலத்தில் மூன்று பேருக்கு இவ்வூர் சர்வமானியமாக அளிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் பெயர்கள் பின்வருமாறு: பரவையுடையார் வளத்து வந்தார் மயிலேறும் பெருமாள், மலைக்குரிய நின்றார், மலையப் பெருமாள் ஆகியோராவார்கள். இவர்கள் தங்களுக்குச் சர்வமானிய மாக உள்ளவற்றில் உள்ளாயம், பட்டடைப் பதிவு ஆகிய இரு வருமானங்களை இறைவனுக்கு அளித்துள்ளனர்.[7] இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்படும் உள்ளாயம் என்பது உள்வரியைக் குறிக்கும். பட்டடைப்பதிவு என்பது பல தொழில் செய்து வியாபாரம் நடக்கும் இடத்திற்கு வாங்கும் வரியாகும்.

கண்ணீசுரமுடைய நாயனார்க்கு தென் கல்லக நாட்டு உடையார் மூலட்டானமுடைய நாயனார் கோயில் திருமடைவிளாகத்திலுள்ள எடுத்த பாதம் பகவதியாழ்வானாகிய பொன்மாளிகை காலகத் தேவன் கொடை அளித்த செய்தியை விக்கிரம பாண்டியனின் 5-ஆவது ஆட்சி ஆண்டுக் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கின்றது.[8] தென் கல்லக நாட்டு உடையார் மூலத்தானமுடைய நாயனார் சோழ வந்தான் தென்கரையிலுள்ள மூலத்தானமுடையார் கோயிலைக் குறிக்கின்றது.[9] திருமடைவிளாகம் என்பது கோயிலைச் சுற்றி யுள்ள குடியிருப்பைக்குறிக்கின்றது. இக்குடியிருப்பைச் சேர்ந்தவனே கண்ணீசுரமுடையநாயனார்க்குக் கொடை அளித்து இருக்கின்றான்.

இதன் தொடர்ச்சி 25-ஆம் பக்கம் பார்க்க

கங்கை கொண்ட சோழபுரம் அகழ்வைப்பகத்தின்
புதிய காட்சிப் பொருள்கள்

கா. நெடுஞ்செழியன்
காப்பாட்சியர்

எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்ட அரிவாள்

திருச்சி மாவட்டம், அரியலூரில் தனியார் ஒருவரிடமிருந்து கைப்பிடியுடன் கூடிய இரும்பு அரிவாள் ஒன்று சேகரிக்கப்பட்டது. இதன் நீளம் 70 செ.மீ. அகலம் 8·5 செ.மீ. இதில் தமிழ் எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆதுகுடுபள்ளச்சேரியைச் சேர்ந்த மூப்பன் என்பவன் இவ்வூர்க் கோயிலுக்கு அளித்ததாக இச்செய்தி கூறுகின்றது. இவ் அரிவாள் பலியிட (ஆடுகள்) தன் முன்னோர்கள் பயன்படுத்தியாக அரிவாளின் உரிமையாளரான திரு. இராமச்சந்திரன் கூறினார். ஆதுகுடுபள்ளச்சேரி என்ற ஊர் அரியலூர் அருகே உள்ளது.

வாசகம்

1. "பிரமாதீச ஸூ ஆனி மீ
2. ய தீ ஆதுகுடுபள்ளச்
3. சேரியிலிருக்கும் இருவாண்ட
4. படவையாவரி
5. மூப்பன் செய்த உபயம்" என்ற வாசகம் அரிவாளில் பொறிக்கப் பட்டுள்ளது.

புதிய கற்காலக் கருவிகள்

திருச்சி மாவட்டம், அரியலூரிலிருந்து கிழக்கே 15 கி.மீ. தொலைவில் இராயபுரம் என்ற ஊரிலிருந்து 5000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட புதிய கற்காலக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. திருச்சி மாவட்டத்தில் புதிய கற்காலக் கருவிகள் கிடைத்துள்ளமை இதுவே முதன்முறையாகும். இப்புதிய கற்காலக் கருவிகள் கைகோடாரிகளாகும். கிடைத்துள்ள மூன்று கற்கோடாரிகள் சாம்பல் நிறமாகவும், கைப்பிடி குவிந்தும் நுனிப்பகுதி கூர்மை யாகவும், வழவழப்பாகவும் காணப்படுகின்றன.

1. முதற்கைகோடாரி : நீளம் 5 செ.மீ. அகலம் 2 5 செ.மீ.
2. இரண்டாம் கைகோடாரி : நீளம் 4.5 செ.மீ. அகலம் 2.5 செ.மீ.
3. மூன்றாம் கைகோடாரி : நீளம் 3.5 செ.மீ. அகலம் 1.5 செ.மீ.

செப்புத் திருமேனிகள்

உடையார் பாளையம் வட்டம் கிழவேலி என்ற ஊரைச் சேர்ந்த திரு பச்சைப் பிள்ளை என்பாரிடம் இருந்து, சென்னை புலனாய்வுத் துறையினரால் கைப்பற்றப்பட்டு, அரியலூர் சார்நிலை நீதிமன்ற நீதிபதி திரு. என். எஸ். இராமகிருஷ்ணன் பி ஏ. பி.எல் அவர்களின் பரிந்துரையின்படி, தேவியின் திருமேனியொன்றும், அய்யனார், பூரணை புஷ்கலை ஆகிய திருமேனிகளும் ஜெயங்கொண்ட வட்டாட்சியர் மூலம் இவ்வகழ் வைப்பகத்திற்குப் பெறப் பட்டுள்ளன.

போசளர் கலைச் சிற்பம்

திருமழபாடி ஆற்றங்கரையில் புகையுண்டிருந்த சோப்புக்கல்லில் வடிக்கப்பட்ட போசளர் கலைப்பாணியிலமைந்த கொடிப் பெண்ணின் சிற்பம் ஒன்றினைத் திரு. மு. கலைவாணன் இ.ஆ.ப அவர்கள் கண்டுபிடித்து இவ்வகழ்வைப்பகத்திற்கு வழங்கியுள்ளார். 55 செ.மீ. உயரமும், 23 செ.மீ. அகலமும் கொண்ட இச்சிற்பம் மிக அழகியது. கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது.

சிற்பங்கள்

உடையார் பாளையம் வட்டத்தில் உள்ள பல ஊர்களில் இருந்து பல உதிரிச் சிற்பங்கள் சேகரிக்கப்பட்டு அகழ்வைப்பகத்தில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன.

இளைய பெருமாள் நல்லூரிலிருந்து நின்ற நிலையில் நான்கு கரங்களுடன் 213 செ.மீ. உயரத்துடன் விளங்கும் திருமால் சிற்பம் ஒன்றும், 135 செ.மீ. உயரம் உள்ள பூதேவி சிற்பம் ஒன்றும் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவையிரண்டும் கி.பி. 9-10-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த முற்காலச் சோழரின் கலைப் படைப்புகள் ஆகும்.

இப்போது இக்கோயிலில் மக்கள் வழிபாடு உள்ளது. இவ்வட்டாரத்தில் நடைபெறுகின்ற திருமணங்கள் இத்திருக் கோயிலில் நடைபெறுகின்றன.

---

1. சின்னமனூர்த் தலபுராணம்
2. S I.I Vol. XXIII. No. 422
3. Ibid No. 423
4. கன்னியாகுமரி கல்வெட்டுகள் தொகுதி-4, No. 1969/166
5. Ibid No. 1969/144
6. S.I.I. Vol. XXIII, No. 427
7. Ibid No. 424
8. Ibid. No. 426
9. வெ. வேதாசலம், காப்பாட்சியர், தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை, மதுரை அவர்களின் கருத்து

22-ஆம் பக்க தொடர்ச்சி

முட்டுவாஞ்சேரியிலிருந்து 73 செ.மீ. உயரமும் 40 செ.மீ. அகலமும் கொண்ட நின்ற நிலையிலான அழகிய திருமால் சிற்பம் ஒன்று கொண்டு வரப்பெற்றுள்ளது. இது சுமார் கி.பி. 12-13-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. குருவாலப்பர் கோயில் என்ற ஊரிலிருந்து தலை இரண்டாக உடைந்தும், பாதங்கள் உடைந்தும் காணப்படும் 110 செ.மீ. உயரத்தினையுடைய திருமகளின் சிற்பம் ஒன்றும், அமர்ந்த நிலையில் 100 செ.மீ. உயரமுடைய அய்யனார் சிற்பம் ஒன்றும், தலைப்பகுதி மட்டும் உள்ள முருகனின் சிற்பம் ஒன்றும் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை முறையே, 13, 10, 11-ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்தவையெனக் கருதலாம்,

உதயநத்தத்திலிருந்து கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த 44 செ.மீ. உயரமுள்ள விநாயகரின் அமர்ந்த நிலையிலான சிலையொன்று சேகரிக்கப்பட்டுள்ளது. மங்கதேவக நல்லூரிலிருந்து 75 செ.மீ. உயரமும் 45 செ.மீ. அகலமும் உள்ள கி பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நின்ற நிலையில் அமைந்த துர்க்கையின் சிலையொன்று கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. கொல்லாபுரத்திலிருந்து 50 செ.மீ. நீளமும், 20 செ.மீ. அகலமும், 38 செ.மீ. உயரமும் கொண்ட அழகிய கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டுக் கலைப் பாணியில் அமைந்த நந்தியொன்று கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது.

நயினார் தனிமாலையழகியார்

தே. கோபாலன் எம்.ஏ.,
தொல்லியல் அலுவலர்

மதுரை காமராசர் மாவட்டத்தில், திருவில்லிபுத்தூர் வட்டத்தில் வத்திராயிருப்புக்கு அருகே 2 கி.மீ தொலைவில் அமைந்துள்ளது அருச்சுனாபுரம் எனும் சிற்றூர். இவ்வூரில் தென்காசிப் பாண்டியரால் எடுப்பிக்கப்பட்ட 'சாந்தவனப் பெருமாள் கோயில் எனும் பெருமாள் கோயில் அமைந்துள்ளது. இக்கோயிலின் தென்புறச் சுவரில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள வீரபாண்டியனின் 27-ஆவது ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டே இக்கட்டுரையின் கருப்பொருளாகும். இது வரை வெளியிடப்படாத இக்கல்வெட்டு இக்கட்டுரை ஆசிரியர் மற்றும் மதுரை திருமலை நாயக்கர் அரண்மனை அருங்காட்சியகக் காப்பாட்சியர் திரு. வெ. வேதாசலம் ஆகியோரால் முதன்முறையாகப் படிக்கப்பட்டது.

கோயிலின் அமைப்பு

இக்கோயில் கருவறை, அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம் மற்றும் முன் மண்டபம் என்ற அமைப்புகளுடன் விளங்குகிறது. தென்காசிப் பாண்டியரின் கலைப்பணிக்குச் சிறந்தொரு எடுத்துக் காட்டாக இக்கோயில் திகழ்கிறது. முன் மண்டபம் மதுரை நாயக்கர் காலத்தில் எடுப்பிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இம் மண்டபத்தின் தூண்களில் காணப்படும் புடைப்புச் சிற்பங்கள் மற்றும் முன் மண்டப நுழைவாயிலில் காணப்படும் சிற்பங்கள் இதன் காலத்தினை எடுத்தியம்பும் வகையில் உள்ளன. மண்டபத் தூண்களில் மீன், காலிங்கநர்த்தனர், தாய் மகவு ஈனும் நிலை, விநாயகர், ஆண்டாள் ஆகியன அழகிய புடைப்புச் சிற்பங்களாக வடிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஏகாதசி மண்டபம்

சாந்தவனப் பெருமாள் கோயிலுக்கு அருகிலேயே ஈசான மூலையில் ஏகாதசி மண்டபம் அமைந்துள்ளது. இம்மண்டபத்தில் பக்கத்திற்கு 16 தூண்களாக இரு பக்கங்களிலும் மொத்தம் முப்பத் திரண்டு தூண்கள் காணப்படுகின்றன. இத்தூண்களில் ஆழ்வார்

களின் சிற்பங்கள், அனுமன், நாட்டிய நங்கை, ஆமை போன்ற அழகிய புடைப்புச் சிற்பங்கள் வடிக்கப்பட்டுள்ளன.

கல்வெட்டு வாசகம்

1. ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கோமாரபன்மரான திரிபுவன சக்கரவத்திகள் ஸ்ரீபெருமாள் வீரபாண்டிய தேவர்க்கு யாண்டு இரண்டாவதின் எதிர் இருபத்து அஞ்சாவது சகாப்தம் 1391 இதன் மேல் செல்லா நின்ற விரோதி வருஷத்து தநுர் ஞாயிற்று 19உ பூர்வ பட்சத்து ஏகாதசியும் ஆதித்த வாரமும் பெற்ற அவிட்டத்து நாள் கண்டநாட்டு சாந்தனேரி நயினார் தனிமாலை யழகியார் கோயிலில் திருப்பதி ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு

2. இவர் உடைய மருமகனார் பொன்னின் பெருமாள் பராக்கிரம பாண்டிய தேவர் ஆன நாம் இந்நாயினார்க்கு நம்முடைய பேரால் நடக்க கற்பித்த உச்சி சந்திக்கும் நித்திய நைமித்தியங் களுக்கும் நாம் திருவுடையாட்டம் ஆகவிட்ட இந்நாட்டு இவ்வூரில் பெரிய குளத்தின் கீழ் ஆறாங் கண்ணாற்றுக்கும் வீரபாண்டியன் கால்ப் போக்கில் கிழவனேரி ஆன பராக்கிரம பாண்டியப் பேரேரிக்கும்

3. எல்கை ஆவது ஆறாங் கண்ணாற்றுக்கு கீழ் எல்கை கீழ் பாலாற்றுக்கு மேற்கு தென் எல்கை அஞ்சாங் கண்ணாற்றுக்கு வடக்கு மேல் எல்கை கரைக்கு கிழக்கு வட எல்கை ஏழாங் கண்ணாற்றுக்கு தெற்கும் கிழவனேரி ஆன பராக்கிரம பாண்டிய பேரேரிக்கு கீழ் எல்கை சிற்றாற்றுக்கு மேற்கு தென் எல்கை பண்டாரப்பனாருக்கு வடக்கு மேல் எல்கை தண்டு பேரரைக்கு கிழக்கு வட எல்கை வீரபாண்டியன் காலுக்கு

4. தெற்கும் ஆக இப்பெரு நான்கு எல்கைக்கு உட்பட்ட குளமும் புரவும் மற்றும் எப்பெயர்ப்பட்ட சமஸ்த பிராப்திகளும் இந் நாள் முதலுக்கு திருவுடையாட்டம் ஆக விட்ட அளவுக்கு இம் மரியாதையிலே சந்திராதித்யவர்க் கையாண்டு கொண்டு உச்சி சந்தியும் நடத்திப் போதவும் பார்க்க இவை ஒக்கூர் உடையான் எழுத்து உ.

இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் வீரபாண்டியன் மற்றும் பொன்னின் பெருமாள் பராக்கிர பாண்டியன் எக்காலத்தைச் சார்ந் தவர் என்பதனை இங்கு ஆய்வோம்.

வீரபாண்டியன் : கி.பி. (1442-1469)

பராக்கிரம பாண்டியனின் 42-ஆவது ஆட்சியாண்டில் சகம் 1385-இல் (கி.பி. 1463) பொறிக்கப்பட்டுள்ள தென்காசிக் கல்வெட்டொன்று அந்தணர்களுக்கு வேதம் ஓதுவதற்காக வீரபாண்டியச் சதுர்வேதி மங்கலத்திலுள்ள நிலம் ஒன்றினைத் தானமாகக் கொடுத்ததனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வீரபாண்டியச் சதுர்வேதி மங்கலம் வீரபாண்டியன் பேரினால் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கலாமென்றும், இவனே பராக்கிரம பாண்டியனின் மகனாக இருந்திருக்க வேண்டுமெனவும் கல்வெட்டறிஞர் திரு. என். சேதுராமன் அவர்கள் கூறுகிறார். செண்பக சுந்தர பாண்டியன் எனும் வீரபாண்டியனின் பெயரால் சகம் 1384 (கி.பி. 1462) பொறிக்கப்பட்ட மற்றொரு தென்காசிக் கல்வெட்டு அந்தணர்களுக்கு வீரபாண்டியன் சதுர்வேதி மங்கலத்தில் வீடுகள் மற்றும் இதர கொடைகள் கொடுத்ததனைப் பற்றித் தெரிவிக்கின்றது. இதே கல்வெட்டு இதே மாதிரியான கொடையினை இம்மன்னன் இதற்கு முன்பாக சகம் 1369 (கி.பி 1447), 1378 (கி.பி. 1456), 1382 (கி.பி. 1460) 1384 (கி.பி. 1462) ஆகிய ஆண்டுகளில் வழங்கியதைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. மேற்சொன்ன இருகல்வெட்டுக்களும் வீரபாண்டியன், பராக்கிரம பாண்டியனின் மகனென்றும், வீரபாண்டியச் சதுர்வேதி மங்கலம் இவன் பெயரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதென்றும், இம்மன்னன் கி.பி. 1447-1462 முடிய இளவரசனாக இருந்திருக்கலாம் என்பதனை உணர்த்துவதாகவும், திரு. என். சேதுராமன் அவர்கள் 'தென்காசிப் பாண்டியரும் அவர் வழியினரும்' எனும் தமது ஆங்கில ஆய்வுக் கட்டுரையொன்றில் தெரிவிக்கின்றார்.

இக்கட்டுரை சுட்டும் அருச்சுனாபுரம் சாந்தவனப் பெருமாள் கோயில் கல்வெட்டு வீரபாண்டியனின் 27-ஆவது ஆட்சியாண்டில் சகம் 1391-இல் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இது கிறித்துவாப்தத்திற்கு 1469 ஆகிறது. இம் மன்னனின் ஆட்சி கி.பி. 1442-இல் (1469-27) தொடங்கியுள்ளது என்பதனை இக்கல்வெட்டு நமக்கு உணர்த்துகின்றது. எனவே, பராக்கிரம பாண்டியனின் மகன் தான் இவ் வீரபாண்டியன் என்பது நமக்கு ஓரளவு புலனாகிறது. எனவே இம் மன்னன் தொடர்பாக இதுவரை கிடைத்துள்ள மேற்படி சான்றுகளிலிருந்து இவனது காலம் கி.பி. 1442 முதல் 1469 வரை என்பது தெளிவாகிறது.

பொன்னின் பெருமாள் பராக்கிரம பாண்டியன் : (கி.பி. 1468 - 1481)

இவ் வீரபாண்டியன் காலத்தில் இம்மன்னனது மருமகனார் பொன்னின் பெருமாள் பராக்கிரம பாண்டியன் பேரால் இக்கோயிலுக்குத் திருவிடையாட்டமாக நிலம் தானமாகக் கொடுத்ததனை இக் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது.

திருவாங்கூர்க் தொல்லியல் வரிசை தொகுதி-ஒன்றில் பக்கம் 251 முதல் 261 முடிய மூன்று கல்வெட்டுகள் பொன்னின் பெருமாள் பராக்கிரம பாண்டியன் எனும் வீரபாண்டியனைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றன. இவன் தென்காசிக் கோயிலை எடுப்பித்த பராக்கிரம பாண்டியனின் சகோதரிகள் இருவருள் ஒருத்தியின் இரு புதல்வர்களில் ஒருவனாக இருக்க வேண்டும் என திரு என். சேதுராமன் அவர்கள் கருத்து தெரிவிக்கிறார். மேலும் கி.பி. 1470க்குப் பின் தான் இவன் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது தெரிய வருகிறது. மேற்படி கல்வெட்டுகளில் ஒன்று இம்மன்னனது 6-ஆவது ஆட்சியாண்டில் (கி.பி 1474-இல்) பொறிக்கப்பட்டிருப்பதும் தென்காசிக் கோயிலில் இம் மன்னனின் 13-ஆவது ஆட்சியாண்டில் (சகம் 1402-இல் கி.பி. 1480) பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டும் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன. அருச்சுனாபுரம் கல்வெட்டு குறிப்பிடும் பொன்னின் பெருமாள் பராக்கிரம பாண்டியனும் திரு. என். சேதுராமன் அவர்கள் மேற்கண்டவாறு தனது ஆய்வுக் கட்டுரையில் குறிப்பிடும் பராக்கிரம பாண்டியனும் ஒருவனே எனக் கொள்வதில் தவறில்லை. இக்கல்வெட்டு பொன்னின் பெருமாள் என்ற விருதுப் பெயருடனே பராக்கிரம பாண்டியனைக் குறிப்பிடுகிறது. உறவு முறையில் இவ் வீரபாண்டியனும், பராக்கிரம பாண்டியனும் மைத்துனர்களாக இருந்த போதிலும் வீரபாண்டியன் வயதில் மிக மூத்தவனாக இருந்து பராக்கிரம பாண்டியன் மிக இளையவனாக இருந்து இவர்களுக்குள் கொள்வனை கொடுப்பினை இருந்திருக்கலாம். ஆகையினால் இவ்விருவருக்கும் மாமனார், மருமகன் உறவு ஏற்பட்டிருக்கலாம். எனவே தான் இக் கல்வெட்டில் வீரபாண்டியனின் மருமகனார் பொன்னின் பெருமாள் பராக்கிரம பாண்டிய தேவர் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறார். இவனே கி.பி. 1468-1481-இல் ஆண்ட அவிட்ட நட்சத்திரத்தில் அரியணை ஏறிய பொன்னின் பெருமாள் பராக்கிரம பாண்டியன் எனும் வீரபாண்டியன் ஆவான்.

கல்வெட்டு கூறும் செய்திகள்

இக்கல்வெட்டு இவ்வூரினைச் 'சாந்தனேரி' என்றும் கண்ட நாடு எனும் நாட்டு பிரிவுக்குள் அடங்கியுள்ளதாகவும் குறிப்பிடுகின்றது. வீரபாண்டியனின் மருமகனார் பொன்னின் பெருமாள் பராக்கிரம பாண்டியன் பேரால் இக்கோயில் பெருமாளுக்கு உச்சி சந்தி பூசைக்கும், நித்திய நைமித்தியங்களுக்கும், திருவிடையாட்டமாக நிலம் தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. அந்நிலத்திற்குரிய எல்லைகளாகக் கண்ணாறுகளையும், ஏரிகளையும் குறிப்பிடுகிறது. இவையே இக்கல்வெட்டினால் நாமறியும் செய்திகளாகும். மேலும் இக்கல்வெட்டு ஆறாங் கண்ணாறு, ஏழாங் கண்ணாறு என்று குறிப்பிடுவதைக் கொண்டு இப்பகுதி மிகப் பெரிய ஏரியினைக் கொண்டு விளங்கியிருக்க வேண்டும் என ஊகிக்கலாம். இவ்வேரியின் பெயர் சாந்தனேரியாக இருக்கலாம் என்றும் இப்பெயரே இவ்வூருக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளது எனவும் கொள்ளலாம். இவ்வாறாங் கண்ணாறும், ஏழாங் கண்ணாறும் தற்போது இப்பெருமாள் கோயிலுக்கு ஈசான மூலையில் சுமார் இரண்டு கி மீ. தொலைவில் உள்ளன. இக்கோயிலுக்கு மேற்கே கோயிலை ஒட்டி உள்ள பெரிய குளம் கண்மாயிலிருந்து இவ்விரு கண்ணாறுகளும் வருகின்றன. எனவே, தற்போதைய பெரியகுளம் கண்மாயே அக்கால சாந்தனேரியாக விளங்கியிருக்கலாம்.

மேலும், இக்கல்வெட்டு கிழவனேரி எனும் ஒரு ஏரியைக் குறிப்பிடுகின்றது. தற்போது பெருமாள் கோயிலுக்கு வடமேற்கே சுமார் 10 கி. மீ. தொலைவில் மலையடிவாரத்தில் தூங்காத கிழவனார் எனும் கோயில் ஒன்றுள்ளது. இக்கோயிலை ஒட்டி தெற்கே கிழவனாறு என்று ஒரு ஆறு ஓடுகிறது. கிழவனேரி, கிழவனாறு என ஆறுக்கும் ஏரிக்கும் ஒரே பெயர் வழங்கியுள்ளமை மற்றொரு எடுத்துக்காட்டாகும். மேலும் இக்கல்வெட்டுக்குரிய மன்னர்களின் பெயராலேயே "வீரபாண்டியன் கால்ப்போக்கு" என்றும் "பராக்கிரம பாண்டிய பேரேரி" என்றும் வழங்கப் பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இக்கல்வெட்டின் முடிவில் "இவை ஒக்கூர் உடையான் எழுத்து' எனப் பொறிக்கப்

இதன் தொடர்ச்சி 34-ஆம் பக்கம் பார்க்க

கோத்தகிரி வட்டத்தில் ஒரு கள ஆய்வு

திரு. இரா ஜெகதீசன்,
கல்வெட்டாய்வாளர்

நீலகிரி மாவட்டம், கோத்தகிரி வட்டம் தெங்குமரஹடாப் பகுதியில் 6-7-93 முதல் 10-7-93 முடிய ஆய்வு மேற்கொள்ளப் பட்டது. ஆய்வில் பல புதிய வரலாற்று ஆதாரங்களைக் கண்டறிய முடிந்தது.

நடுகற்கள்

தெங்கு மரஹடாவிற்குத் தெற்கேயுள்ள சித்திரம்பட்டி என்ற இடத்தின் தென்மேற்கு மூலையில் இரண்டும், இவ்வூரின் மேற்குத் திசையில் திரு. பெல்லன் என்பவரின் வயலில் ஒன்றும், தென்கிழக்குத் திசையில் அல்லிமலை அடிவாரத்தில் கருப்பச்சி மூலை என வழங்கப் படும் இடத்தில் இரண்டும், வடகிழக்குத் திசையில் சுடுகாட்டு மூலை என்ற இடத்தில் இரண்டும் ஆக ஏழு நடுகற்கள் இருப்பது கண்டறிய பட்டது. இவற்றில் முதலிடத்தில் குறிக்கப்பட்ட நடுகற்களில் ஒன்று மூன்றடுக்குகள் கொண்டு, எழுத்துகள் இன்றிச் சிற்பங் களுடனும், மற்றது கல்லின் இருபுறமும் கி. பி. 12 - 13 ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் கல்வெட்டினைத் தாங்கியதாகவும் காணப்படு கின்றன. தலைப்பகுதி சிறிது உடைந்திருப்பினும் கல்வெட்டினை ஓரளவு படிக்க முடியும்.

முன்புறம்

1. னான ஐ . . . . கொண் . .
2. டடி கையியிலும் ம . . . . .
3. . . . . யிலும் இவ்விருவே . . .
4. ட பொன் அறுபத்தைங் கழஞ்[சுங்]
5. கொண்டு எங்கள் பூமியை காலச
6. [தொன்று] காமுண்டு செய்ய பொ
7. தொட்ட மங்கலத்தில் காலி வண்
8. டு கொட்டி மெல்மலை நாடாழ்வான்

9. பாஞ்சு கொள்ள ஜெயங்கொண்ட
10. சோழ செட்டி துடந்து பட்டாந்

பின்புறம்

1. க்கும் வெள்ளாழந் கொட்டாங்
2. . . . யங் காடனாந கற்பூர செட்டியும் அ
3. . . இது அறியுஞ் சாந்று கூடல்லாந தேசிப
4 [ட்ட]நத்திருக்கும் வியாபாரி சுப்பிரமணி
5. யர் சாத்தனாந தெசியப்பர் [யா]நும் அரி
6. வெந் குவயும் விக்கிரம சோழ செ[ல்ல]ட்டியு
7. ம் அடைகல் சாத்தன் . . நயனனும் அ
8. [றி]யும் இது அழும்புவானை ஆயிரம்
9. பொந் மந்றுவதாகவும் உ

மேற்குறித்த நடுகல்லில் இருந்து, மேல்மலை நாடாழ்வான் என்பானும், ஜெயங்கெசண்ட சோழச்செட்டி என்பானும் அறுபத்தைங் கழஞ்சு பொன் பெற்றுக் கொண்டு காவற்பணி மேற்கொண்டிருந்த காலத்து, முன்னவனை வண்டொன்று கொட்ட, அடுத்தவனும் அவ்வண்டைக் கொல்லத் தொடர்ந்து செல்ல, இருவரும் இறந்தனர் என்று தெரிகிறது. அக்கல்லின் பின்புறம் உள்ள கல்வெட்டுப் பகுதி இதனுடன் தொடர்புடையதா என்று தெளிவாகத் தெரியாவிடினும், முன்புறத்தே குறித்த இறந்து பட்டோருக்கு அளித்த கொடைக்கு உரிய சான்றுகளைக் குறிக்கும் பகுதியாக இது இருக்கலாம் என ஊகிக்கலாம். ஏனெனில், வெள்ளாளந் ஒருவனும், தேசி பட்டணத்து வணிகன் ஒருவனும், மற்றொருவனும் கைச்சான்றிட்டுள்ளனர். இறந்துபட்டவர்களும் வேளாளர் ஒருவனும், வணிகர் ஒருவனும் ஆவர்.

மேற்குத்திசையிலும், தென்கிழக்குத் திசையிலும், வடகிழக்கு திசையிலும் உள்ள நடுகற்களில் மூன்றில் கன்னட எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுகள் உள்ளன. மற்ற மூன்றில் கல்வெட்டு இல்லை.

பிறகல்வெட்டு

இவை தவிர, அல்லிமலைக்குச் செல்லும் சாலையில் கீழ்புறம் உள்ள பாறையில் நாயக்கர் காலக் கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது.

பொதுப்பணி துறையினர் தம் பணிக்காக இக்கல்வெட்டின் மீது சிமெண்ட் கலவை தயாரித்ததால், எழுத்துகள் முழுவதும் மறைந்து படிக்க இயலா நிலையடைந்து விட்டது.

பெருவழியும் கோட்டையும்

இவ்வூரிலிருந்து பவானிசாகர் செல்கின்ற வழியில், இவ்வூரிலிருந்து 12 கி.மீ. தொலைவிலும், பவானிசாகரிலிருந்து 25 கி.மீ. தொலைவிலும், அதாவது கஜஹட்டி மின் நிலைய ஊழியர் குடியிருப்புக்களுக்கு மேற்கில் சுமார் அரை கி.மீ. தூரத்தில் அடர்ந்த காட்டிற்குள் மொயாற்றின் வடகரையில் திப்புசுல்தான் கோட்டை எனப்படும் கோட்டை ஒன்றுள்ளது. இக்கோட்டை மணலும், சுண்ணாம்பும் கலந்து கற்களால் கட்டப்பட்டுள்ளது. மிகவும் சிதைந்த நிலையில் உள்ளது. இக்கோட்டை 10 ச.கி.மீ. பரப்பளவில் அமைந்துள்ளது. இதன் சுவர்களின் தற்போதுள்ள உயரம் சுமார் 20 க.அடியும், கனம் சுமார் 12 க.அடியும் ஆகும். இக்கோட்டை நுழைவாயிலின் வடக்குத் திசையில் மாற்றி எழுதப்பட்ட "ட" (⌋) வடிவம் போன்றுள்ளது. கோட்டைக்கருகில் இதன் கிழக்குத் திசையில் திப்பு சுல்தானின் படைத் தளபதியின் சமாதி உள்ளது. இந்த சமாதியில் ஐந்து புதை மேடுகள் உள்ளன. தற்போது இந்த சமாதியை இப்பகுதி இசுலாமிய இனத்து மக்கள் வழிபாடு செய்து வருகின்றனர். இந்தத் திப்பு சுல்தான் கோட்டைக்கு வட மேற்குத் திசையில் கூலித்துறைப்பட்டி பேருந்து நிலையத்திலிருந்து வடதிசையில் சுமார் 2 கி.மீ. தூரத்தில் திப்பு சுல்தான் பாலம் ஒன்றுள்ளது. இந்தப் பாலத்தின் ஒரு பகுதி சிதைந்துள்ளது. இப்பாலம் செங்கல், கல் முதலியவற்றோடு சுண்ணாம்பு கலவை கொண்டு கருவண்ணராயர் பள்ளம் என்ற பெயர் கொண்ட காட்டாற்றைக் கடக்கக் கட்டப்பட்டுள்ளது. இப்பாலத்தின் வழியாக முற்காலத்தில் மைசூருக்குச் சென்றுள்ளனர். இந்த பாலம் சுமார் 30 அடி நீளமும், 10 அடி அகலமும் கொண்டுள்ளது.

பெருங்கற்காலப் புதை மேடுகள்

மேலும் பவானிசாகரிலிருந்து தெங்குமரஹாடா செல்லும் சாலையின் ஓரத்தில் அதாவது மொயாற்றின் கரை ஓரத்தில் சுமார் 20 கி.மீ. தூரத்தில் நிறையப் பெருங்கற்காலப் புதைமேடுகள் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் இப்பகுதியில் நிறைய சிவப்பு நிறப் பானை ஓடுகள் காணப்படுகின்றன. இப்பகுதி கஜஹட்டி கணவாய் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

கஜஹட்டி கணவாய்

இந்த கஜஹட்டி பற்றிப் பல கொங்கு நாட்டுக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இக்கணவாயே முற்காலத்தில் கொங்கு மண்டலத்தையும், கங்க மண்டலத்தையும் இணைத்தது. போசளர்கள் இக்கணவாய் வழியாகச் சென்றுதான் கொங்கு மண்டலத்தை ஆட்சி செய்தார்கள். முற்காலத்தில் கேரளத்திலிருந்து பேரூர், அன்னூர், டணாயக்கன் கோட்டை வழியாக வந்த பெருவழி இந்தக் கஜஹட்டி கணவாய் வழியாகத்தான் கருநாடகத் திற்குள் சென்றது. ஆகவே இக்கணவாய் சிறப்பு வாய்ந்த பெருவழி யாகும். அதோடு திப்புசுல்தான் இப்பெருவழியைப் புதுப்பித்ததால் இதற்குச் சுல்தான் ரோடு என்ற பெயரும் வழங்கப் பெற்றது.

இப்பகுதி மிகவும் அடர்ந்த காட்டுப் பகுதியாக இருப்ப தாலும், காட்டு மிருகங்கள் வசிப்பதாலும் ஒரு குழுவாகச் சென்று ஆய்வு செய்தால் மேலும் பல அரிய வரலாற்றுத் தடயங்களை வெளிக்கொணர இயலும். ●

30-ஆம் பக்க தொடர்ச்சி

பட்டுள்ளது. "மாசாத்தி" எனும் ஒரு சங்க காலப் புலவர் வாழ்ந்த ஊராக ஒக்கூர் கூறப்படுகிறது. இவ்வூரினைச் சார்ந்த 'ஒக்கூர் உடையான்' என்ற தச்சன் இக்கல்வெட்டினைப் பொறித்துள்ளான். ஒக்கூர் பசும்பொன் முத்துராமலிங்கர் மாவட்டத்தில் சிவகங்கை-திருப்பத்தூர் சாலையில் அமைந்துள்ளது.

துணை நூல் பட்டியல்

1. 'தென்காசி பராக்கிரம பாண்டியரும் அவனது வழியினரும்'- என். சேதுராமன் ஆங்கிலக் கட்டுரை 8-ஆவது இந்தியக் கல்வெட்டுக் கழக கருந்தரங்கு, போபால் 13 முதல் 15-2-1982
2. இ.க.ஆ. 547/1917
3. இ.க ஆ. 10/1912
4. திருவாங்கூர் சாசன அறிக்கை தொகுதி-1
5. இ.க.ஆ. 548/1917

திருமலை நாயக்கரின் சித்தரேவுச் செப்பேடு

மா. சந்திரமூர்த்தி
பதிவு அலுவலர்

மதுரை, திருமலை நாயக்க மன்னர் ஆட்சியில் கி.பி. 1650-ஆம் ஆண்டு திண்டுக்கல்லில் அதிகாரம் செய்த அனந்த நாராயண ஐயன் என்னும் அதிகாரியால் வழங்கப்பட்டுள்ள பட்டயம் ஒன்று அண்மையில் திண்டுக்கல் அண்ணா மாவட்டம், திண்டுக்கல் வட்டம் சித்தரேவு கிராமத்தில் இக்கட்டுரை ஆசிரியரால் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளது.

இந்தப் பட்டயம் அதே ஊரை சார்ந்த வரதராசப் பெருமாள் ஆலயத்தில் ஸ்ரீபாதகாணிக்கை செலுத்தி வம்ச பாரம்பரியமாக அர்ச்சனை செய்து வந்த பூச்சிதாதன் மகள் ஸ்ரீராமதாசரிக்குக் காணியாட்சி வழங்கப்பட்டதைத் தெரிவிக்கிறது. கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இந்த ஆலயம் சித்ரேவு கிராமத்தில் மையப் பகுதியில் அமைந்துள்ளது. இங்குள்ள பெருமாள் ஸ்ரீவரதராஜப் பெருமாள் என்ற பெயரில் ஸ்ரீதேவி, பூதேவி சமேதராக எழுந்தருளி யுள்ளார். இந்த ஊரில் வாழும் வடுக நாயக்கர்கள் இக்கோயிற் பெருமாளுக்குச் சித்திரைத் திருவிழா, ஆடிப்பூரம், புரட்டாசி, விஜயதசமி ஆகிய விழாக்களைச் சிறப்பாக எடுத்து வருகின்றனர்.

இந்த பட்டய வாசகத்தின்படி வரதராச பெருமாள் கோயிலில் மூன்று வேளையும் பூசை செய்வதற்கும், சன்னதியில் நந்தா விளக்கு எரிக்க நெய் வார்ப்பதற்குமாகத் திம்மப்ப சமுத்திரத்தில் அங்கயக் கண்ணம்மை கண்ணாற்றுக்குக் கிழக்கு, தான்தோன்றி ஈசுவரன் கண்ணாற்றுக்கு மேற்கு, முத்தீசுவரத்துக்கு வடக்கு, கல்லாசு மடைக்குத் தெற்கு இதனுள் 60 காணி வட்டத்திற்குப் பத்து செய்யும், பெரிய கோம்பையில் குன்றுவனோடைக்குக் கிழக்கு,

புல்லுப் பாதைக்குத் தெற்கு புஞ்சையில் அறுகலமும், ஆறிலொரு விளக்கும், பதக்கு நெல்லும், சிறு தானியத்திற்குப் பதக்குத் தவசமும் ஆண்டுகொள்ளக் கட்டளையிட்டதைக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் மேற்படி கோயில் சன்னதியில் நந்தா விளக்கு எரிப்பதற்குப் பலரையும் சம்மதிக்கச் செய்து நெய் வார்க்குமாறும், நாள்தோறும் மூன்று காலமும் பூசை செய்ய வேண்டுமென்றும் கட்டளையிடப் பட்டதை இச்செப்பேடு குறிக்கிறது.

இறுதியாக "இந்தத் தருமத்துக்கு யிடறு செய்தவர் காசியில் காராவை, பிராமணனை, குருவைக் கொன்ற தோஷத்தில் போவா ராகவும்" என்றும் "இந்த தருமம் பரிபாலனஞ் செய்தவர்கள் அஷ்ட ஐசுவரியம் பெற்று இருப்பாராகவும்" என்றும் கூறப் பட்டுள்ளது. செப்பேட்டில் முடிவில் இந்தப் படிக்கு அனந்தனா றணய்யன் ஸ்ரீராமதாசரிக்குத் தாம்பிர சாதனங்குடுத்தமைக்கு ஆகாசவாணியும், பூமாதேவியும் சாட்சி என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. திண்டுக்கல்லில் ஆட்சியதிகாரம் பெற்ற அனந்தநாராயணய்யன் என்பவர் இச்செப்பேட்டை வழங்க, பூச்சிநாதன் மகன் ஸ்ரீராம தாசரி என்பவர் பெற்றுள்ளார்.

நிலவிவரம்

திம்மப்ப சமுத்திரத்தில் அங்கயக்கண்ணம்மை கண்ணாற்றுக்கு கிழக்கும், தான் தோன்றி ஈஸ்வரன் கண்ணாற்றுக்கு மேற்க்கும் முத்தீசுரத்துக்கு வடக்கும், கல்லாசு மடைக்குத் தெற்கும் ஆகிய எல்லையுள் அமைந்த அறுபது காணி வட்டத்தில் 10 செய்யும், பெரிய கோம்பையில் குன்றுவனோடைக்கு கிழக்கும், புல்லுப் பாதைக்குத் தெற்குமாக அமைந்த புஞ்சையில் அறுகலமும் கொடை யாக அளிக்கப்பட்டது. மேலும் மூன்று காலமும் பூசை செய்யவும் கட்டளையிடப்பட்டது. இக்காணியாட்சி இருவருக்கும், பரம்பரை பரம்பரையாக அனுபவித்துக் கொள்ளவும் உரிமை வழங்கப்பட்டது.

இச்செப்பேட்டின் இரு பக்கங்களிலும் தமிழ் எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. முதல் பக்கத்தில் 17 வரிகளும் இரண்டாம்

பக்கத்தில் 8 வரிகளுமாக மொத்தம் 25 வரிகள் உள்ளன. இச்செப்பேடு செவ்வக வடிவுடையது. அதன் தலைப்பகுதி நீண்டு துளையிடப்பட்டுள்ளது. 29 செ.மீ. நீளமும் 13 செ. மீட்டர் அகலமும் உடையது.

செப்பேட்டின் முன் பக்கத்து மேல் புறத்தில் ஆழியும் சங்கமும் ஏந்தித் திருமகளும் நிலமகளும் சூழ திருமால் தோன்றும் காட்சியும், எதிரே வலது கையை உயர்த்தி நாடக முத்திரை காட்டி, இடது கையைத் தொடை மீது கொண்டு நிற்கும் அனுமனின் உருவம் கோட்டுருவமாகவும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. திருமால் உருவம் 4 செ.மீ. உயரத்திலும், அனுமான் உருவம் 5 செ.மீ உயரத்திலும் காட்சியளிக்கின்றன.

தற்போது இச்செப்பேடு, சித்தரேவு கிராமம் நல்நாயுடு மகன் இராமசாமி நாயுடு விடம் இருந்து வருகிறது.

சித்தரேவு செப்பேடு பக்கம் - 1

1. ஸ்ரீவரதராசர் சகாயம் விய வருஷம் அற்பசி மாதம் திருமலை நாயக்கர்
2. காலத்தில் திண்டுக்கல்லதிகாரம் அநந்தனாரணய்யன், பூச்சி த
3. ாதன் மகன் ஸ்ரீராமதாசரிக்கு காணியாட்சிப் பட்டயங் குடு
4. த்தபடி வரதராசப் பெருமாளுக்கு ஸ்ரீபாத காணிக்
5. கையுங் கொடுத்து யிவர்களற்சனை செய்து வந்த
6. தினாலெ யிவர்களுக்கு திம்ம(ப்) ப (ா) சமுத்திரத்தில் அ
7. ங்கய கண்ணம்மை கண்ணாற்றுக்கு கீழ் தாண்தோணி
8. யிசுவரன் கண்ணாற்றுக்கு மேர் முக்ஷிசுரக்கு வடக்கு கல்லாக
9. மடைக்கு தெற்கு யிதனுள் அறுபது காணி வட்டத்தில் பத்து
10. ச் செய்யும் பெரிய கோம்பையில் குன்றுவனோடைக்கு
11. கிழக்கு புல்லுப்பாதைக்கு தெற்கு புஞ்சையில் அறுகலமும் மாரி

12. லொரு விலக்கும் பதக்கு நெல்லும் சிறுதானியத்திற்கும் பத

13. க்கு வசமுமாண்டு கட்டுக் கட்டளையிட்டோம்.

14. சன்னதி நந்தா விளக்கு நெய் விலைக்கு எருதுக்கு ரண்

15. டுமாப் பணமும் எண்வகைப் பலரையும் சம்மதி

16. செய்து கட்டளையிட்டபடி யினாலே யிந்த

17. ப் படிக்கு கிரீ ராமதாசரி வங்கிஷபாரம்பரிய

பக்கம் - 2

18. மாக அனுபவிக்கிரதினால் திரிகாலமும் பூசை செய்து

19. சுகமே யிருப்பாராகவும் யிந்த தருமத்துக்கு யிடறு செய்

20. தவர் காசியில் காராவை பிராமணனை குருவைக் கொன்ற

21. தோஷத்தில் போவாராகவும் யிந்த தரும பரிபால

22. னஞ் செய்தவர்கள் அஷ்ட்டாசுரியம் பெற்று

23. யிருப்பராகவும் யிந்தபடிக்கு அனந்தனாறயணன்

24. ஸ்ரீராமதாசரிக்கு தாம்பிரசாதனங் குடுத்தோம் யிதற்கு சாட்சி

25. ஆகாசவாணியும் பூமாதேவியும் சாக்ஷி

அட்டைப்பட விளக்கம் :

நவக்கிரகச் சிற்பம் - சிதம்பரம்
கி.பி. 12—13-ஆம் நூற்றாண்டு

தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையின் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு
இத்துறை இயக்குநருக்காகத் திருமதி நா. மார்க்சியகாந்தி
கல்வெட்டியல் உதவிக் கண்காணிப்பாளரால் வெளியிடப்பெற்றது.